

NÚMERO

128

Butlletí

MAIG

2003

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

ELECCIONS
2003

Umm! Com cada
quatre anys, hi aniré
a VOTAR després
d'un bon berenar...
Així podré seguir
fent VIDA D'ESCLAU
durant quatre anys
més...

**NINGÚ NO SOLUCIONARÀ
ELS TEUS PROBLEMES**

**NINGÚ NO ACABARÀ
AMB L'ATUR**

**NINGÚ NO APUJARÀ
LES PENSIONS**

**NINGÚ NO ABAIXARÀ
ELS IMPOSTS**

**NINGÚ NO GARANTIRÀ
LA TEVA SEGURETAT I
GRANARÀ LA DELINQUÈNCIA**

**NINGÚ NO ET DONARÀ
UN HABITATGE DIGNE**

**NINGÚ NO ACABARÀ AMB
LES GUERRES**

**NINGÚ NO ET DONARÀ
EDUCACIÓ GRATUÏTA DE VERES**

NINGÚ NO...

VOTA NINGÚ!

SI VOTAR CANVIÉS RES SERIA IL·LEGAL

El proper dia 25 de maig, com tots i totes sabreu, ens convoquen una altra vegada a participar en el joc electoral. Per tot arreu podem veure les cares estudiades dels candidats i candidates a presidir el nostre govern autonòmic i els ajuntaments. Les seves cares són amables, alegres, de confiança... i pareix que amb aquestes «poses» ens volen convèncer que treballaran de bon grat per nosaltres. Mirant-ne els programes polítics, tant siguin dels polítics de dretes com d'esquerreres, podem comprovar que gairebé tots diuen el mateix: administracions més properes als ciutadans, més seguretat ciutadana, ciutats o pobles més habitables, esment del medi ambient, una educació de més qualitat, menys impostos, etc. Tots els problemes «ciutadans» s'han d'esmenar, pareix.

Però nosaltres ens demanem: què és la ciutadania? La ciutadania no és tothom que viu amb drets (els immigrants que no tenen papers no gaudeixen d'aquests drets) per aquí? Així doncs, dins la definició de ciutadania hi entra tant un gran empresari com un pobre peó de la construcció, o una senyoreta de la classe alta mallorquina i una dona de la classe treballadora. Tenen aquests components de la ciutadania interessos comuns? Poden els polítics satisfer els interessos de les diferents classes que componen la ciutadania? Nosaltres pensam que NO, en la primera pregunta, i que SÍ, en la segona. En la primera diem NO, perquè els interessos de la classe empresarial són totalment antagònics als de la classe treballadora. Els empresaris viuen de l'explotació dels treballadors i treballadores. I en la segona pregunta diem SÍ, perquè en ser els empresaris els finançadors dels partits polítics toca ser bastant evident que els polítics defensin més els interessos empresarials que els dels treballadors i treballadores. Tothom pot comprovar ara la doblurada que es gasten els partits en publicitat electoral (cartells, paperum, sopars un darrere l'altre, mítings...) i com comencen a fermar fils per tenir el beneplàcit i el finançament dels poderosos de veritat (sopars amb empresaris).

Així les coses, molts dels treballadors i treballadores que formam la CNT no pensam anar a votar. Doncs, guanyi qui guanyi, la nostra vida canviarà ben poc. Encara haurem de fer una animalada d'hores extres per arribar a final de mes, encara haurem de baixar el cap a les exigències del nostre cap, encara haurem de suportar «l'oci» al qual podem aspirar (cinema i televisió escombraries, drogues, centres comercials, etc.) i encara haurem de veure com ens fan creure que vivim en una democràcia justa i igualitària, quan la realitat és que tot es mou per interessos econòmics. La justícia social, la cultura general i aconseguir més llibertat està clar que no són els objectius dels polítics, perquè si en realitat fossin aquests, no serien tan amics dels rics i estarien braç a braç amb el poble. Els polítics no tenen la solució a la nostra situació. Ni ells, ni els sindicats burocràtics CCOO i UGT, ni les ONG. Tots viuen del sistema, de les subvencions estatals i empresarials. Així que no lluitaran contra qui els manté.

Nosaltres no volem que la classe treballadora voti i que després s'estigui passiva quatre anys, sinó que lluiti per ella mateixa. Que els treballadors i treballadores s'autorganitzin, que es donin cultura i coneixements, que s'autofinancin i que lluitin contra els seus opositors reals: els empresaris, els polítics i tots els seus guardes i cossos repressius. Perquè que tal polític hi hagi arranjat la vorera del nostre carrer o la placeta del nostre barri no és motiu per votar-lo. Qualque cosa han de fer.

LA CNT ÉS LA NOSTRA EINA DE LLUITA

Secretaria general de la CNT de Palma

QUI VA SER PRIMER,

El títol amb el que encapçalem aquest article ve a ser una actualització d'un vell problema irresoluble, almenys mentre no s'hi pronuncï el sanedri de científics que a Atapuerca recerquen l'os filosofal.

En efecte, no hi ha manera d'aclarir la qüestió. Com no hi ha forma de saber el nombre de manifestants que assisteixen a una convocatòria de protesta a la via pública. El més adient, en aquests casos, és demanar transparència, *glasnot* que diria Gorbaïov. Per a la qual cosa la millor solució seria secundar la iniciativa de la Fura dels Baus i protestar en pèl, i així qui tirarà un ou se'l notaria de seguida d'un cop d'ull.

Per resoldre l'afer hi haurem de recórrer als vells mètodes detectivescos: quin n'és el mòbil? I per mòbil, amb permís de la telefònica, entenc el motiu, o a qui beneficia l'acció. Vegem: la policia té la seva raó suficient de ser degut a la creença per la qual l'home és una gallina per a l'home, i que si no fos per la intervenció armada de l'Estat, tothom hi aniria a cops d'ou. De manera que la justificació de la policia la donen els llançadors d'ous. El ciutadà que, estant fins els mateixos, decideix de començar a llançar-los als serveis d'ordre estatal fa de creador de policies. Per això, si no existissin els governs civils, s'hauria d'inventar, són els beneïts útils. I tan útils!, com que a vegades trobant-los a faltar és la mateixa policia que es camufla entre els manifestants i incita i protagonitza els incidents violents que tant li convenen. Cal recordar com no fa molt van procedir d'aquesta manera durant les manifestacions antiglobalització de Barcelona. D'aquests ous s'està alimentant el Govern per desacreditar als pretesos pacifistes i, de passada, presentar-se com a víctimes.

Víctimes, a més a més, de les armes químiques, doncs, tot atenent la manipulació genètica dels aliments, no és un ou una granada química? En el moment que les tropes alliberadores d'Iraq haguessin rebut l'impacte d'un ou contra els seus tancs, els dirigents tacats d'ou del PP ascendirien a la

mateixa categoria de víctimes que els vietnamites que van rebre el napalm, que els kurds que han rebut de tot o que els moscovites alliberats pel seu govern amb gas teatral. Perquè aquí del que es tracta és de sentir compassió pel botxí. Efectivament, cal sentir compassió pel botxí, perquè n'ha autoimmolat la consciència.

El govern ha estat víctima del poble, per tant, també podria dir-se, recordant la inversió lògica que en aquests casos suggeria Bertold Brecht, que, decebut del seu poble, el govern hauria de dissoldre'l i triar-ne un de nou, un poble digne d'acatar les mesures governamentals amb silenci i obediència.

Alguns membres del partit en el poder han parlat clar, sense eufemismes. En efecte, el circ polític va minvar sensiblement amb la pèrdua de protagonisme d'un home de la talla intel·lectual i retòrica digna de Donoso Cortés o de De Maistre mateix, ens referim, és clar, al gran Aleix Vidal-Quadras. Recuperat del seu immerescut ostracisme en el periòdic *La Razón*, ve publicant els millors monòlegs humorístics del moment. Precisament amb ocasió de les últimes manifestacions contra la guerra, l'incit polític ens oferia un impagable retrat robot dels pacifistes agressius que aprofitaven aquests esdeveniments per trencar aparadors i per llançar tota mena de projectils contra les forces de l'ordre: «*bandas de estudiantes fracasados, de despedidos por incompetencia, de tarados mentales afectos de neurosis agresivas, de despechados con disfunción erectil o de aquejados de graves complejos de inferioridad con absoluto fundamento.*» (*La Razón*, 26-3-03).

He de confessar que reconec alguns «companys» en aquesta descripció. Jo mateix, per no anar més lluny, sóc portador, malauradament, d'algun d'aquests trets, però és menester tenir-los tots i elevar-los al cub perquè a un el convidin a passar un cap de setmana a les illes Açores. Després, doncs, ja s'ha vist, uns quants aparadors s'acaben trencant a Bagdad. I és que té raó

L'OU O EL POLICIA?

Vidal-Quadras, aquestes «*fieras urbanas*» són terribles. Convindria ser més comprensiu amb els antdisturbis i no queixar-se de l'actuació dels defensors de l'ordre públic ni escandalitzar-se perquè a un d'ells «*se le ha escapado la porra en medio del tumulto y le ha hecho un chichoncete a uno de esos bestias*». A Bush ja li van donar una «*galleta*» justiciera i el curs de la humanitat s'hauria pogut esmenar enviant alguns GEOS a les Açores per repartir involuntàriament *chichoncetes*.

Se'm podrà objectar que no hi ha cap manera de fer una truita sense trencar un ou.

Aleix Vidal-Quadras, lo foll

D'acord, però la truita és una finalitat noble, el desenvolupament de la millor potencialitat de la substància ou. De quina forma aconseguir que a tothom ens toqui el nostre pinxo de truita és una de les claus del problema social. Com a primera providència, perquè algun dia es faci realitat tan magnífica aspiració, convindria no malgastar la matèria primera ni embrutir-la convertint-la en una *arma*, l'aliment, precisament, dels governs que en aquest món són.

Ignasi de Llorens

L'ANARQUIA NO ÉS EL CAOS

Els titulars de molts diaris durant els primers dies de l'enfonsament del règim dictatorial de Saddam Hussein han fet referència al caos, als saqueigs i al desordre que hi va haver, relacionant-los amb l'anarquia. I realment aquesta visió feta des de gent que creu en l'autoritat, les jerarquies i les divisions socials és encertada, ja que com diu el diccionari oficial: l'anarquia és caos i desordre. Aquests dies, a moltes ciutats d'Iraq, el poble ha vist derrocar l'autoritat que l'oprimia i en veure que els futurs opressors han deixat per moments via lliure, ha fet el que impulsivament és normal en gent que no té gairebé res: saquejar comerços, edificis de l'antic règim i, malauradament, hospitals i museus. Però això, per a nosaltres, no és anarquia, sinó només l'intent desesperat de molts pobres (i de qualche mafios) d'aprofitar el moment per tenir objectes, utensilis, etc., que només podien tenir en somnis, a més a més de representar també una mena de venjança contra el règim que els oprimia. Això sempre succeeix quan hi ha grans masses en situació límit i l'autoritat opressora es torna feble, com va passar a Argentina, per exemple, no fa molt, i que és un fet comú a regions com Àfrica. Però, per a nosaltres, l'anarquia no és caos, sinó la màxima expressió de l'ordre i la nostra utopia. Una societat sense desigualtats ni divisions socials, una societat on els qui dirigeixen no són un parell de privilegiats, sinó la gent mateixa (democràcia directa); una societat on tot és de tothom (abolició de la propietat privada i de l'Estat) i una societat on la finalitat és intentar d'aconseguir el màxim de llibertat, respecte i dignitat per l'ésser humà. Finalitat per la qual caminem tot esperant la revolució. Per nosaltres l'objectiu no és derrocar uns opressors per posar-ne uns de nous, sinó que gran part del poble, ja conscient i educat per a tal finalitat, s'autorganitzi i comenci a autogestionar la futura societat. Un exemple n'és el que va passar sobretot a Catalunya durant gran part de la Guerra Civil.

Federació Local de Sindicats de Palma de la CNT-AIT

PRIMER DE MAIG

Aquest primer de maig no és cap excepció i la CNT mallorquina torna a sortir al carrer en manifestació per continuar reivindicant, de primer, la dignitat de la classe treballadora i, després, la nostra finalitat: l'emancipació i l'alliberament d'aquesta; objectius que, fins i tot el primer, encara no s'han acomplert ni de bon tros.

Doncs, és realment tenir dignitat haver de fer encara més de cinquanta hores extres al mes, tot baixant el cap davant l'empresari de torn, per seguir el ritme que ens imposa l'actual societat de consum? Em cago en Déu... ja fa molts anys, però molts, que es demanaven les vuit hores de treball i que suposadament es van aconseguir; però, no, som a l'any 2003 i encara les jornades extenuants, les escarades, la feina precària, els «accidents laborals», etc., són una constant, una tradició.

A hores d'ara la producció del sistema capitalista és capaç d'acomplir de sobres amb les necessitats de la gent (menjar, vestimenta, habitatge...). Però com s'explica que l'actual sistema pugui cobrir amb molt poc treball les necessitats de tothom folgadoament i que una majoria (la classe treballadora) encara hagi de treballar tant i en les condicions laborals abans apuntades? Doncs, perquè nosaltres som encara les bèsties de càrrega de la gent que ens explota i que dirigeix el sistema (els empresaris i els polítics). Per exemple, com pot ser que es construïxin cada any habitatges abastament i que el fet d'accedir-hi sigui encadenar-se a les hipoteques dels bancs i haver de fer hores extres durant vint o trenta anys? Perquè molts dels habitatges que es fan no són per acomplir les necessitats socials sinó per satisfer els interessos econòmics d'uns quants. Ja comença a ser hora d'obrir els ulls i comprovar que el sistema es fonamenta en l'explotació de la majoria per una minoria només interessada a mantenir i augmentar els seus privilegis el seu poder econòmic.

De cent anys enrere ençà, les coses n'han canviat molt, llevat de les de sempre: encara no vivim en una societat d'igualtat, justícia i llibertat i on les decisions siguin el fruit de tothom. Encara hi ha rics i afamats, privilegis i presons, explotadors i explotats, dirigents i dirigits, i, és clar, guerres pels interessos econòmics i de poder, com ara la passada i

famosa d'Iraq –però avui dia al món encara n'hi ha moltes, de guerres.

El nostre lema per aquest Primer de Maig és: «Tu també pots aturar la maquinària.» I això és realment així. Tothom ha de passar a l'acció si realment volem viure en una verdadera democràcia, pacífica, lliure i justa. De la classe explotadora depèn que les coses segueixin com ara, només nosaltres podem construir una nova societat, ja que a la classe dirigent, explotadora i privilegiada, com és lògic, no l'interessa gens ni mica de construir-ne. I nosaltres des de la CNT pensem que aquesta és la nostra millor eina d'aconseguir millores i d'arribar a la revolució. La CNT és un sindicat de treballadors i de treballadores que lluiten per ells mateixos i que no depèn de les subvencions dels empresaris i de l'Estat per mantenir-se, com passa a la resta de sindicats; tampoc ens dediquem al sindicalisme per professió, com els buròcrates, sinó per defensar-nos dels abusos empresarials, per millorar les nostres condicions laborals i de vida, i per dur a terme el nostre objectiu: apoderar-nos dels mitjans de producció, abolir la propietat privada i deixar de ser explotats i dominats, tot arribant al Comunisme Llibertari.

Així que, si ja estàs fart de mirar i de callar, passa a l'acció amb nosaltres. A la CNT prenem les decisions entre tots, sense dirigents, en assemblea; ens autogestionem la lluita i de la nostra força, de la nostra iniciativa, dels nostres nombre i treball depèn que funcionem i que siguem un referent pels treballadors i treballadores lluitadors.

Hem de perdre la por a actuar!

Unió, acció i autogestió!

*Federació Local de Sindicats de Palma de la
CNT-AIT*

EL PODER DE L'OPUS DEI

L'Opus Dei és una prelatura independent dintre de l'Església catòlica, en la qual hi ha uns 85.000 adeptes al món. D'aquests, uns 35.000 viuen als Països catalans i a l'Estat espanyol. Però darrere d'aquesta definició i d'aquestes xifres s'amaga una secta d'ideologia d'extrema dreta que té poder total sobre l'economia i la política del nostre país.

El fundador d'aquesta secta va ser Josep Maria Escrivà de Balaguer, un home de mentalitat malaltissa que ja va estar hospitalitzat en un psiquiàtric tractant la seva malaltia, cosa que nega dient que sí que va estar-hi, però que va ser per fugir de la dictadura franquista —fet totalment fals, ja que les seves idees eres totalment afins a la dictadura. També demostra la seva mentalitat malaltissa dient que la guerra té una finalitat sobrenatural, o que es mostri partidari de les dictadures de Franco i de Hitler. També va titllar Joan XXIII d'un home totalment inútil, ja que aquest papa va anar de molt a prop les passes que seguia aquesta secta, i per ser de mentalitat progressista.

L'Opus Dei, entre altres coses, defensa la flagel·lació del cos i va totalment en contra de l'avortament i de les parelles de fet. També ens mostra la mentalitat ultraconservadora dient que el sexe només s'ha d'utilitzar per reproduir-se sense utilitzar el plaer i que les persones homosexuals i els que tinguin una mancança física són éssers inferiors. També va tenir unes paraules d'agraïment a les dones, dient que tenim tot el dret de trepitjar-les com si fossin una catifa.

Queda demostrada la seva ideologia clarament de dretes pel simple fet que sempre té més auge en dictadures i en

governos clarament conservadors. Primer en la dictadura franquista, quan va nomenar persones de la secta catedràtics i professors de la universitat, i també quan els gabinets ministerials eren únicament de l'Opus. També queda demostrada la seva força des que ens governa el PP; després d'uns anys en els quals va estar a l'ombra en els successius governs socialistes, els fantasmes de l'armari han sortit de nou amb molta força.

En l'actualitat hi ha molts diputats i ministres del PP que pertanyen a l'Obra, com Juan José Lucas, José Maria Michavila (actual ministre de Justícia), Ana Mato i d'altres de molt pròxims, com Federico Trillo (actual ministre de Defensa), Loyola de Palacio o l'exministra de Medi Ambient Isabel Tocino. Cal dir que la senyora Botella també és molt afí a la secta, igual que el seu marit, i els seus tres fills han estat educats en col·legis de l'Opus. Una altra personalitat destacada, membre de la secta, és el fiscal Jesús Cardenal, un dels propulsors de la llei de partits i de la il·legalització de Batasuna.

Finalment cal destacar que la secta té impunitat total per manejar els seus ingressos, només han de portar els comptes al Vaticà cada cinc anys. L'Opus Dei avui en dia controla gran part de l'economia de tots els Països catalans i de l'Estat espanyol i s'ha convertit en una font de riquesa que es diu que és més rica que el capital de molts països del Tercer Món. Això demostra la facilitat per influir en el Vaticà, només han fet falta uns pocs anys per fer-lo sant. Per aquest motiu cal que ens preguntem en quina mena de món vivim, on es beatifiquen persones de mentalitat tan perversa com Escrivà de Balaguer.

Raül Pérez

ELS PARTITS POLÍTIQS:

El que ha esdevingut amb les manifestacions multitudinàries en contra de l'atac d'EUA a Iraq i el suport del govern Aznar, hauria de fer-nos reflexionar sobre com és possible que en un sistema democràtic els governants triats a través de les urnes tinguin poder per anar en contra dels desigs del poble que els ha votat. Quina diferència existeix entre això i una dictadura?

El sistema electoral té uns buits legals, pels que les persones que pertanyen als partits polítics amb majoria poden exercir-ne el poder de forma despòtica, sense que el poble disposi de cap instrument o figura legal per destituir-los durant els quatre anys del seu mandat. D'aquesta manera poden cometre tota casta d'excessos contra el poble que els va votar mitjançant les urnes.

Corregir la manca d'elements democràtics per al control de les decisions polítiques que vagin en contra del desig del poble és una necessitat imperiosa; ja que d'altra manera la democràcia és un sistema polític buit de contingut, utilitzat pels polítics per satisfer-ne els interessos i visions particulars.

Aquest buit de contingut democràtic s'observa en les següents formes:

Com és possible que un partit governi en majoria si l'abstenció aplega un major nombre de persones?

Com és possible que donin com a vàlid un referèndum on l'abstenció és major que el nombre de vots que rep el partit guanyador? No guanya l'abstenció? Aleshores, donin-li el poder a l'abstenció. Què l'abstenció no es defineix? Doncs, intentem de saber i clarificar que s'amaga rera d'aqueixa desobediència o desídia, i articulem els procediments perquè el poble en prengui interès per l'administració del país, que se senti partícip de la política, no un mer espectador que no se sent representat. No hem d'oblidar que la democràcia resideix en el poble; aleshores, el mínim que haurien de fer els polítics seria estimular el poble a participar, no només amb el vot cada quatre anys, sinó en cada decisió transcendent per al seu país, ciutat o

poble; que sigui el poble que modeli la societat i el territori, no un grup d'il·luminats amb privilegis sobre la resta. Participar en mil i una de formes, a través d'un procés que no exalci els polítics sinó el poble, i que aquest se senti orgullós de si mateix.

En els mitjans de comunicació mai no se'l presta més de mig minut d'atenció a l'abstenció, tot i essent el cinquanta per cent de les persones amb dret al vot. És això un acte democràtic en igualtat de drets?

Ha estat el poble que ha decidit de votar cada quatre anys o ha estat una imposició? Per què no fer un referèndum demanant l'opinió al poble cada quant de temps vol votar? Cada quatre anys, cada dos, cada any, cada sis mesos, cada tres mesos, cada mes, cada setmana?

Per què durant la transició ens van imposar una monarquia parlamentària i no es van donar a triar altres sistemes polítics (república, democràcia participativa...)? Per què vam haver de votar aquesta Constitució i no ens van donar opció a triar-ne entre diversos models? Així, la Constitució que avui tenim, va ser, si fa no fa, una imposició (o això o res), i encara avui no se'ns hi ha demanat l'opinió.

Per què hem de votar un partit polític sempre subjecte als interessos personals dels seus integrants, en comptes de votar projectes concrets?

Per què ha d'haver figures dins de la constitució que tinguin el privilegi per damunt de la resta dels ciutadans? Com es pot utilitzar el terme democràcia per a definir un sistema polític que atorga privilegis a persones sense haver-ho ratificat per les urnes? No són aquests privilegis els que donen el marge legal perquè es puguin cometre irregularitats que pràcticament farceixen a diari els mitjans de comunicació, com ara la immunitat diplomàtica, o el manteniment i la promoció d'una aristocràcia política que per mor de les dietes i dels sous ostentosos els allunyen de la injusta realitat quotidiana que viu el poble?

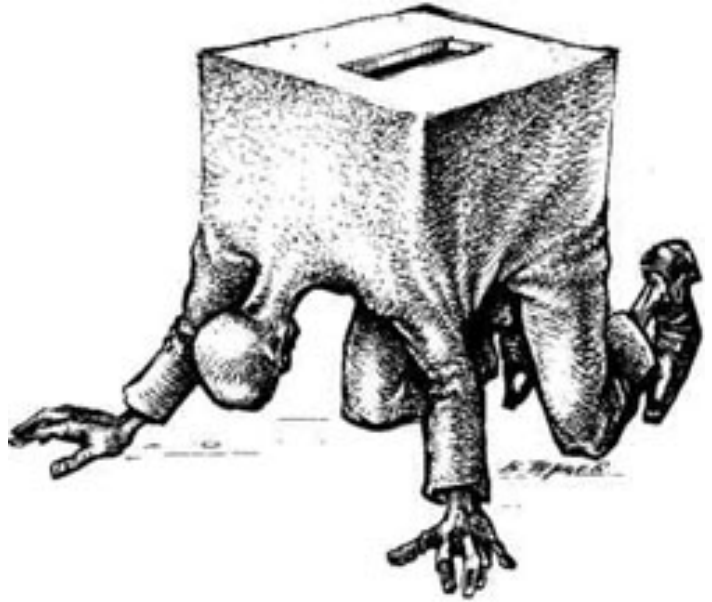
Per què els projectes polítics no són d'iniciativa ciutadana en comptes de ser d'iniciativa privada o de la classe política?

UNA COSA INSERVIBLE

Per què no es presenten les empreses a concurs davant les propostes ciutadanes i que, mitjançant exposició pública, conferències i debats, després els ciutadans votin el projecte que més els agradi?

Per què no s'estableix una clàusula de revisió permanent a la Constitució per tal d'anar introduint totes les millores possibles, en comptes de tenir contracte inalterable que en reprimeix tota variació de l'estructura? Per què no fer una Constitució que sigui clara i senzilla d'entendre per a tothom? Per què no fer una Constitució que sigui pràctica i no teòrica?

Com el fet de ser representant polític és un honor per a la persona que obté el càrrec, se l'hi han de llevar tots els privilegis que sobre la resta de ciutadans ostenta en l'actualitat, a fi i efecte que sigui l'honor i no els privilegis els que impulsin als nostres governants a exercir-ne el càrrec. D'aquesta forma actuen com a una nova aristocràcia, en lloc de fer-ho com a servidors del poble i dels seus interessos.

Per a evitar que qualche polític pugui tenir una conducta il·lícita, al marge dels deures per als que se l'ha votat, les sancions penals han de ser exemplars per haver trencat la confiança que tot el poble havia dipositat en la seva persona.

Senyors polítics, fonamentin unes bases autènticament democràtiques i després ja votarem, mentrestant seguirem abstenint-nos.

Antoni Cànoves Martín

KROPOTKIN A BARCELONA

L'exposició que l'Ateneu va muntar fa un parell de mesos al local, *Kropotkin, el príncep anarquista*, i que va resultar un èxit de convocatòria, l'hem enviada a l'Espai Obert de Barcelona [Blasco de Garai, 2, 1er / Cantonada Paral·lel. Metro línia 3 (Poble Sec)]. Com ja sabeu, l'Espai Obert és un important centre cultural barceloní de difusió del pensament llibertari. O sigui, que si no vàreu veure l'exposició a l'Ateneu (maleïts indolents!) i fa temps que no heu anat a Barcelona (condemnats provincians!), ja teniu excusa per anar-hi.

CREU NEGRA ANARQUISTA, IL·LEGAL?

En relació a l'acte 00002 2 0005675/2000 del Jutjat d'Instrucció Central núm. 5, dictat a Madrid el 13 de març de 2003 per Garzón, acte d'il·legalització del PCE (r) - GRAPO

Després de les infinites reunions que hem tingut per traçar uns estatuts i uns acords bàsics de funcionament a la Creu Negra Anarquista (CNA), de Madrid, organització en lluita des de 1996, a fi i efecte de saber qui som i què volem que sigui la nostra organització, hi arriba aquest home que està per damunt de l'humà i del diví, anomenat Garzón, jutge Garzón, i diu, en un surrealista acte, el que segons ell és la CNA.

Per als que no heu llegit aquest acte, allà diu que CNA és l'aparell de captació de l'organització «terrorista» PCE (r) - GRAPO.

Davant d'això, companys, se'ns plantegen molts dubtes sobre que serà de nosaltres a partir d'ara, ja que, en aquest acte, s'hi parla també de tancament de locals i de bloqueigs de comptes. En fi, és la primera vegada que un grup anarquista s'enfronta a la llei de partits i associacions.

Som il·legals? La CNA mai no ha estat «legal», pensem que no necessitem cap reconeixement del nostre enemic, l'Estat. Com anarquistes estem per damunt de les seves lleis i d'allò que els poderosos dicten que és legal o il·legal, bo o dolent.

Encara més, senyor Garzón, li hem de dir que tant se'ns en dóna el que vostè, demòcrata defensor d'aquest cruel sistema i de la seva pau social, pau que assassina dia rere dia els nostres companys presos, els nostres companys de classe als talls, opini sobre el que som i que no som.

Des de fa molt temps, abans que escriguéssim aquest acte, nosaltres ja el consideràvem el nostre enemic, una part més de l'engranatge d'aquesta societat capitalista. A nosaltres l'únic judici que ens importa és el dels nostres companys de camí, que són tota la dissidència, tots els aturats, tots els rebels, la família, els companys i amics, i, en definitiva, tota la gent que anteposa la dignitat i diu no a la mercaderia i a la submissió de les seves vides per part d'aquest sistema cruel, injust i inhumà, en benefici d'uns pocs. Per tant, no

plorarem dient-li: «No som terroristes!»; perquè, és evident, que per a aquest sistema l'en som, de terroristes. Però nosaltres no acotarem el cap, no us seguirem el joc i en lluitarem contra ell.

El que sí que ens agradaria aclarir, però no per a Garzón, sinó per a la nostra gent, és que mai no hem format part de l'estructura de cap partit, ni som l'aparell de captació de ningú. No som marxistes, som anarquistes i les nostres idees ens porten a posicionar-nos en contra de qualsevol jerarquia o autoritat, així com de qualsevol avantguarda o exèrcit. Si una cosa tenim clara és que, com a organització autònoma i anarquista, no ens sotmetrem al secretari general de cap partit polític per molt marxista que aquest sigui.

Tota aquesta situació, companys, ens planteja dubtes i ens provoca una reflexió. Durant els últims anys, observem com Garzón i determinats jutges de l'Audiència Nacional tenen una fixació pels anarquistes, com vam poder veure en el cas d'Eduardo García o en les últimes detencions on hem vist Garzón i altres jutges de l'Audiència Nacional fer la instrucció d'un sumari contra companys anarquistes a València, Barcelona, Almeria. D'aquesta reflexió només tenim clar el perquè d'aquest interès sobre les nostres activitats. Des de fa uns anys el moviment anarquista ha crescut, ja sigui des del punt de vista quantitatiu, neixen nous grups, ja sigui des del punt de vista qualitatiu, cada cop hi ha més companys practicant l'acció directa als carrers. I, encara que avui en dia gairebé no representem una amenaça per al poder, ells tenen clar que no poden permetre que creixi i es converteixi en una amenaça real.

Per això, companys, no és temps de vacil·lar ni de qüestionar-se les conseqüències que pugui tenir per a nosaltres el fet de saber que ens investiga l'Audiència Nacional. Hem de tenir clar per on hi anem i que des del mateix moment en què ens definim com a anarquistes i creem

en la Guerra Social per subvertir les coses, ells, que són els nostres enemics, vindran per nosaltres, amb la seva repressió, amb els seus muntatges, amb la policia, amb les negres cel·les.

«Senyor» Garzón, sàpiga vostè que la Creu Negra Anarquista dels estats espanyol i portuguès i els seus militants no pensem recular ni un sol centímetre en la nostra lluita diària, farem exactament igual com venim fent des que la nostra organització és va posar en marxa el 1996, farem exactament igual com la Creu Negra Anarquista ve fent des de fa gairebé un segle a tot el món. Vostè no engegarà a rodar tota aquesta feina per més que s'entesti a veure coses que no existeixen més que en la seva malalta imaginació. Des d'aquí diem que seguirem lluitant i donant el vertader

significat a la paraula SOLIDARITAT. Solidaritat amb els companys presos, solidaritat amb tots els segrestats de la Guerra Social que, dia rere dia, reben l'investida en forma de tortura i d'assassinat legítimat en aquest Estat de Dret que, vostè, tant defensa.

Si lluitar per un món millor és terrorisme, senyor Garzón aquí hi som.

L'anarquia és inevitable.

La repressió i la realitat ens fa més forts.

*Creu Negra Anarquista
de la Península Ibèrica i Illes*

SOLIDARITAT URGENT AMB ROBERTO CATRINO

El passat 14 de maig, va començar al Centre Penitenciari de Palma una vaga de pati per part de tots els presos que es troben en aquests moments en FIES, que són set. Els motius d'aquesta vaga són diversos: denunciar-ne les insalubres condicions de les cel·les, el no respecte a les poques hores de pati que puguin tenir, la inaccessibilitat a qualsevol tipus de taller dels FIES...

El Centre Penitenciari de Palma hi veu com a principal instigador de la vaga a Roberto B. Catrino, company que porta gairebé dos anys en aquest penal. Roberto en aquests moments es trobava a la infermeria de la presó recuperant-se d'una operació a la qual s'havia sotmès temps enrere. Aleshores, la direcció de la presó ha decidit de sotmetre'l a aïllament a la infermeria, cosa que suposa el vet de totes les comunicacions i que no podrà ni tan sols sortir al pati. A més a més, li han comunicat que serà traslladat a Jaén, com a forma de càstig per la seva insurrecció. Jaén és un dels pitjors centres d'extermini que a hores d'ara hi ha en aquest Estat; i això quan, fa poc temps, degut a la petició per ser traslladat a una presó que hi estigués més a prop de la seva família i amistats, li havien dit que seria traslladat a Zuera (Saragossa) i que només hi faltava el consentiment de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries.

Degut a tot això, Roberto s'ha declarat en vaga de fam i de set, cosa que per a ell, en aquests moments, és força perjudicial ja que es troba en postoperatori i està infectat pel VIH.

L'estat anímic, lògicament, tampoc n'és gens bo, està enfonsat, i així s'ho va fer saber al nostre advocat.

Per això, des de la Creu Negra Anarquista de Palma, reclamen ajuda urgent perquè la presó de Palma posi fi a aquesta situació.

Els faxes els podeu enviar al següent número: 971 791 684.

Les coses són així. els set presos FIES mantenen la seva vaga de pati i Roberto es troba aïllat a la infermeria en vaga de set i fam.

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu

CNT-AIT: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu

=====

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
El Butlletí Estel Negre és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

=====

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➔ LOCAL:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➔ PERMANÈNCIES:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➔ TELÈFON: (971) 719102
- ➔ FAX: (971) 716391
- ➔ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org
- ➔ CORRESPONDÈNCIA:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears